

Караконджулчо и извънземната цивилизация

Навън захладняваше и мастиленото лилаво на залеза се разливаше все по-рано и по-рано с всеки изминал ден. Дактилчо и Литографка бяха отлетели на юг заедно с респективните си ята да прекарат няколко месеца в Залива на Конекрадците, както всъщност се казваше заливът до „Блатото“. Евчето и Джон изкупуваха под сурдинка съседните участъци и неприкосновеността на частната собственост даваше възможност на кожестите и пернатите им гости да си починат на спокойствие. В опразнените паркове сенките на цветята веяха и елфите вече се приготвяха за деня, в който щяха да напусна градината значително по-удобно, отколкото в старата сладоледена кутия, която ги беше спасила навремето. Независимо от осигуреното убежище, елфите не изоставяха добрата практика да се грижат за цветята. Дори Детенце се беше присъединило към тях с лопатката си и под вещото ръководство на Бабата заглеждаше едни луковици срещу катеричата напаст.

Караконджулчо тръсна косми и се почеса по ципестото ушенце с дръжката на неговата си лопатка, която беше малко по-голяма от лъжица за цитрусови, но беше добре заточена. Имаше нещо във въздуха, което не му даваше мира, той го усещаше с целия си настръхнал космен покров, но не можеше да разбере откъде идва. Нещо му се въртеше в главата, че докато бяха гледали метеоритния дъжд на Персеидите, една от звездите беше паднала някак странно. Защо именно тази звездичка го беше учудила, Караконджулчо нямаше никаква представа, но чувството си оставаше. Нито в новините, нито в клюките бяха останали следи от някакво необичайно събитие, но нечистата силичка си оставаше неспокойна.

- Доста е пораснала тревата наоколо! – отбеляза таласъмчето, окопавайки едно шарено лале.
- Няма страшно, утре е последното косене, така казаха днес онези двамката от градската управа. Идват, косят и затварят служебните помещения до следващата пролет. Точно навреме си копаем копането, - засмя се Червеното Лаленце и натроши едно камъче на дребно за дренаж.
- Основните цветя вече са прецъфтели, виж, няма никакви цветове в това спаружено зелено! – каза Жълтото Лаленце с Червените Ръбчета.
- Ами, няма, онази лилава лайкучка какво е? – попита Детенце.
- Лилави лайкучки няма! – назидателно рече Бенемот. - Сигурно си видял някое пластмасово цветенце. Отивам да поговоря с Бабата за новите саксии, тази година модата е в люляково, има една чудна серия на бели капки, можем да минем по пътя.
- Хм, почти съм сигурен, че си беше истинска лайкучка... – настоя на своето си малкият. – Кой идва с мен да види?

Лаленцата останаха да сложат бодливи шипкови клонки около последните луковици, а Караконджулчо и Детенце отидоха да търсят странното цвете. И наистина, почти на края на тревната площ, там, където обикновено минаваха гумите на сенокосачката, те намериха мъничко цветенце, което си приличаше на лайкучка като две капки вода, но околоръстните му цветчета бяха лилави, вътрешните бяха по-скоро канарено жълти, а листенцата повече приличаха на

увивни, отколкото класическите нишковидни двойноперести и тройноперести. Беше симпатично цветенце, откъдето и да го гледаш. Детенце понечи да се наведе над него, но Караконджулчо го дръпна.

- Не пипай! Може да е отровно с тези цветове! – рече таласъмчето и стисна по-здравичко лопатката си.

Цветенцето като че ли разбра какво си казаха наблюдателите и се сви уплашено. Лилавите цветенца прикриха жълтите, а листенцата обградиха съцветието от всички страни.

- То май се обиди! – каза Детенцето и се наведе над стръкчето. – Жалко, че утре ще го окосят заедно с тревата. Изглежда ми добро цвете.

Билката се сви на топчица и една мъничка капчица се плъзна между листенцата. Караконджулчо се сепна.

- Може би ако помолим Баба, може да го вземем с нас у нас! Тъкмо ще си пасва на новите саксии, за които я уговаряше Бенемот. Ти стой тук да не го загубим къде е, аз ще отида да попитам дали може да го изкопаем! – каза замислено Детенце и отиде към другия край на градината.

Караконджулчо се доближи до лилавото цветенце. То сякаш направи опит да се отмести от пътя му, но си беше здраво вкоренено. Нещо трепна в сърцето на нечистата силичка, защото сълзите навсякъде си остават сълзи, а това, което се процеждаше между крайчетата на листенцата си беше сълзичка.

- Не се страхувай! Бабата изобщо не обича отрязани цветя, нищо страшно няма да се случи. Пък и утре тук ще ... може да бъде опасно, с нас ще ти е по-добре! – каза таласъмчето малко неуверено, защото не беше свикнало да разговаря с флората. Едно по-дългичко листенце се протегна и тръсна сълзичката на земята. Тя присветна като искра преди да се скрие в корените. Караконджулчо забеляза, че около растението имаше вече малко мокро кръгче. Той въздъхна. Къде се бавеха Детенце и Бабата?

Магазинът, в който се продаваше серията лилави саксии, беше зад ъгъла. Продавачката си наливаше трето кафе и се опитваше да убеди сама себе си, че нищо, ама нищо необикновено не се беше случило, просто от умора ѝ са се присънили една симпатична Баба с едно мило Детенце и техния голям котарак. Иначе как можеше да се обясни, че Бабата и Детенцето бяха спорили с котарака каква точно саксия е подходяща по нюанс за едно цветенце, за което не беше ясно дали е истинско или пластмасово. Но в чекмеджето на касата имаше истински пари и касова бележка, а две от саксиите от витрината ги нямаше.

- Така ми се е сторило! – рече на глас младата жена. – Довечера ще си сваря чай от лайкучка, може да съм прекалила с кафето!

Детенце се вгледа в малкото лилаво цвете и свъси вежди. Зеленинката отчаяно се опитваше да се наведе на една страна и простираше натам листенцата си.

- Да не би да си имаш другарче? – сети се малкият и вдигна два пръста. Цветенцето се затресе в нещо, което приличаше на съгласие. Детенцето се огледа, но нищо не се виждаше. То вдигна рамене в недоумение. Тревата беше висока и единствената причина, по която то беше забелязало лилавото цвете, беше неговата близост до пътеката.
- Може би можем да го намерим по ... влагата в корените? – предложи таласъмчето и се впусна между стръковете. И наистина, на близо метър разстояние, още едно мъничко цветенце беше поляло около себе си. То не беше толкова лилаво, колкото първото, по-скоро беше светлолюляково с патешко жълто, но приликата си беше там.
- Намерих го! – Караконджулчо размаха лопатката си, та да могат да го намерят и него.
-

Мъжът с тенисната ракета разсеяно минаваше покрай градинката, когато оттам излязоха една Баба, носеща две лилави саксии с лилави цветя в тях, едно Детенце, което носеше вагонче от детска железница, на което имаше закрепена дръжка, и една котка, която имаше помпонче на кашката. Котката го изгледа втрещено и мъжът ускори крачки. В района се случваха напоследък доста странни неща, а той и така се изнервяше от дами, които имаха котки. Партньорката му имаше вече двадесет и три.

На масата беше сложена вечеря. Разнообразието във вкусовете беше очевидно – пред Таткото, Майката, Бабата и Детенцето имаше риба с картофено пюре, пред Бенемот наденичка средно препечена, пред Алби наденичката беше сурова, Караконджулчо имаше мляко с ягодово сладко, същото имаха за вечеря и елфите на тяхната малка масичка върху голямата маса. За новите обитатели на къщата имаше капкомери с тор за кактуси, защото беше най-немиризлив.

- Значи от целия кораб само вие двамата отървахте семенните обвивки! – майката превеждаше на езика на жестовете. Лилавите лайкучки го бяха изучили за около пет минути от едно малко клипче.
- Да! – замаха с листенца едното цветенце. – Но на нас тук ни е много студено, пак късмет, че не паднахме в по-хладна зона, изобщо нямаше да поникнем. И най-важното, ако не ни беше забелязало Детенце, утре щяха да ни окосят като едното нищо и никой на ИДПроксима нямаше да разбере какво е станало! Още веднъж ви благодарим за гостоприемството!
- Драго ни е! Но защо не излязохте на контакт по-рано? Може и да е имало възможност да ви се помогне преди да паднете на Земята?
- Ами не можехме да разберем как си говорите! Като ви гледаме как ръкомахате, ами нищо не се разбираше! То затова ни се разсъхна компютърната система, опита се да обобщи резултатите и хоп – стана на сухи листа и клони! Можда да разчете само един жест, който изглежда независим от езиците, на които вие тресете въздуха, то е като вземете лейка и я

вдигнете с някакво заклинание, но то пък се оказа различно за различните земни цветя, исках да кажа хора. После компютърната система рече, ами поне с това да почнем, спектрално определи съдържанието на съдовете, и при нас нали системата сама генерира всичко, та беше генерирала много от този ритуален овлажнител. Ама то като се почне веднъж, спиране няма, по едно време като си извади механичната ръка и почна да го налива в най-големите лейки и да се оросява, покрай нея и колегите, само ние с Лилавка Седемстотинте Очички решихме да подремнем по едно време и като се събудихме, всичко беше отишло в адските небеса! Добре, че успяхме да се върнем в семенна форма докато корабът криволичеше вече запален, а около нас метеорит до метеорита, направо не се надявахме, че ще стигнем. Ох, някой да ми налее още малко вода, че пресъхнах от говорене!

Детенце грабна приготвената чаша с вода и дружелюбно рече:

- Наздраве!

Двете лилави лайкучки посиняха от ужас. После спектрално определиха течността и станаха едни почти розови. Но това е тема за друга приказка.